

РЕШЕНИЕ

№ 1243

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦММ

при участието на секретаря ТЙЦ
като разглежда докладваното от ЦММ Гражданско дело № 20211110171758 по описа за 2021 година

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: 3 128,15 лв., представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ за причинени вреди на л. а. „ТА“, с рег. № *****, вследствие на ПТП от 30.12.2019 г., в т. ч. и сторени ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 15.12.2021 г. до окончателното плащане, както и 393,66 лв., представляваща лихва за забава за периода от 04.09.2020 г. до 30.11.2021 г.

Ищецът ЗАД „АБ“ АД твърди, че в срока на застрахователно покритие по договор за имуществена застраховка „Каско на МПС“ – на 30.12.2019 г., около 14:30 часа, в гр. София, ж. к. „С*“, е настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което са причинени вреди на застрахования при него л. а. „ТА“, с рег. № *****. Поддържа, че ответникът ЗАД „ДБЖИ“ АД е застраховател по валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на другия участник в ПТП л. а. „ОА“, с рег. № *****. Сочи, че събитието е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил – Ц. Б., която при извършване на неподсигурена маневра за завой наляво е реализирала съприкосновение с насрещно движещия се автомобил, в резултат на което му нанася материални вреди, а именно: облицовка на предна броня, предна декоративна лайсна, капаче теглич, абсорбер на предна броня, дифузьр пред радиатори, гредя под радиатори, гредя до радиатори, спойлер, преден десен фар, преден воден радиатор. Сочи, че вредите от ПТП възлизат на обща стойност от 3 113,15 лв., в който размер на 20.07.2020 г. е изплатил застрахователно обезщетение в полза на извършиИ. ремонта доверен сервиз – „ТМ А“ ЕООД, като е сторил и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15 лв. Заявява, че с писмо ведно с материалите по щетата ответникът е поканен да заплати процесната сума в общ размер на 3 128,15 лв., но с писмо с изх. № 3437/04.09.2020 г. той е отказал това, поради което претендира същата ведно с лихва за забава за периода от 04.09.2020 г. до 30.11.2021 г. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът ЗАД „ДБЖИ“ АД е подал отговор на исковата

молба, с който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва процесното ПТП да се дължи на вината на водача на застрахования при него по застраховка „Гражданска отговорност“ л. а. „ОА“, с рег. № ***** – Ц. Б., тъй като същата не е действала противоправно и не е допуснала нарушение на ЗДвП. Оспорва механизма на настъпване на процесното ПТП по описания в исковата молба начин. Счита, че ищецът не доказва качеството си на застраховател по застраховка „Каско на МПС“, тъй като представената застрахователна полица е неподписана, поради което той не може да черпи права от нея, а освен това не са представени общите условия към нея. Оспорва на посочените в исковата молба дата и място да е настъпило ПТП с участието на посочените лица. Оспорва доказателствената стойност на протокола за ПТП от 30.12.2019 г., тъй като има частен характер и не се ползва с материална доказателствена сила относно съдържащите се в него констатации, а освен това не е съставен при спазване на правилата на Наредба № Из/12.01.2019 г., тъй като между двата автомобила не е имало съприкосновение, поради което такъв протокол изобщо не е било необходимо да се съставя. Заявява, че цялостна вина за настъпване на процесното ПТП има водачът на л. а. „ТА“, с рег. № ***** – И. К., който движейки се зад автобус на градския транспорт не е наблюдавал пълно и всеобхватно пътната обстановка, а освен това се е движил с превишена скорост, което представлява нарушение по чл. 21 ЗДвП, поставяйки се по този начин сам в невъзможност да реагира, като предотврати настъпването на процесното ПТП. Допълва, че той е следвало да направи опит да спре или да намали скоростта си на движение, което обаче не е сторил, поради което с поведението си е допринесъл в значителна степен за реализирането му, допускайки по този начин нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Оспорва настъпването на твърдяните вреди, както и същите да са вследствие на процесното ПТП от 30.12.2019 г. При условията на евентуалност заявява, че дори да се установи тяхното настъпване, то те са били в резултат на осъществен контакт на автомобила с крайпътен обект и вследствие на друго ПТП, а не на съприкосновение с л. а. „ОА“, с рег. № *****. Допълва, че увреденият автомобил е бил технически неизправен, тъй като спирачната уредба и светлинната му сигнализация не са функционирали, което е станало причина за настъпване на последвалия удар с пътен знак. Заявява, че водачът И. К. е управлявал МПС без да притежава необходимата за съответната категория правоспособност. Счита, че размерът на исковата претенция е завишен, тъй като увреденият автомобил е могъл да бъде отремонтиран с части втора употреба. С оглед неоснователността на главния иск, оспорва и акцесорния иск за лихва за забава. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал. 1 КЗ в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски за неговото определяне. За възникване на регресното главно вземане е необходимо да се установи от ищеца наличието на следните материални предпоставки: 1. действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца; 2. за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3. застрахователят по имуществено застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ; 4. действително застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по застраховка „Гражданска отговорност“.

С определение от 22.02.2022 г., изменено с протоколно определение от 12.05.2022 г., съдът е отделил за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към 30.12.2019 г. по отношение на л. а. „ТА“, с рег. № ***** е била налице действаща застраховка „Каско на МПС“ при ищеца, а по отношение на л. а. „ОА“, с рег. № ***** е била налице действаща застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, както и, че на 20.07.2020 г. от страна на ищеца е извършено плащане в полза на „ТМ А“ ЕООД в размер на 18 905,30 лв., част от което е сумата от 3 113,15 лв., явяваща се стойността на ремонта на л. а. „ТА“, с рег. № *****.

Нещо повече, за осъществяване на посочените обстоятелства свидетелстват и данните, отразени в приетите като писмени доказателства по делото – двустранно подписана застрахователна полица № 19-0300/411/5000292/13.02.2019 г. за застраховка „Каско на МПС“, общи условия към нея, двустранен констативен протокол за ПТП от 30.12.2019 г., уведомление за щета до ЗАД „АБ“ АД, материалите по щета № 0300-20-727-500021, преводно нареждане № 22646972/20.07.2020 г. и справка към него, извадка от регистъра на Гаранционния фонд и др.

Ето защо, предвид така отделените за безспорни факти и с оглед своевременно релевираните от ответника възражения, спорните въпроси по настоящото дело се концентрират върху следните обстоятелства: какъв е механизмът на реализиране на процесното ПТП от 30.12.2019 г., по чия вина е настъпило то, налице ли е причинна връзка между него и настъпилите вреди по л. а. „ТА“, с рег. № *****, налице ли е съпричиняване от страна на водача му И. К., както и какъв е размерът на претендираното регресно вземане.

В случая, при съвкупна преценка на доказателства по делото – протокол за ПТП от 30.12.2019 г., уведомление за щета до застрахователя – ищец от 02.01.2020 г., показанията на разпитаните свидетели И. В. К. и Ц. З. Б., както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът приема за установено, че процесното ПТП е настъпило по следния механизъм: на 30.12.2019 г., в гр. София, ж. к. „С*“, около 14:30 часа, водачът на л. а. „ОА“, с рег. № ***** навлиза в кръстовище и предприема маневра за завой наляво, при което траекторията му на движение се пресича с движещия се срещу него направо л. а. „ТА“, с рег. № *****, а от своя страна водачът на последния, за да избегне съприкосновение между двата автомобила, предприема маневра за отклоняване на посоката си на движение надясно и се удря в крайпътно ограничително колче. Двустранният протокол за ПТП няма характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, поради което не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно удостоверените в него обстоятелства. Той се съставя от водачите на МПС и съдържа съгласувани изявления за знание за настъпили факти и обстоятелства, като тяхното съответствие с действителното фактическо положение подлежи на доказване на общо основание в процеса. Ето защо, съдът анализира удостоверените в протокола за ПТП обстоятелства относно механизма на настъпване на произшествието във връзка с останалите доказателства по делото - показанията на разпитаните по делото свидетели, отразяващи техни непосредствени възприятия относно фактите, за които разказват, доколкото са били водачи на участвалите в него автомобили, както и изводите на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза. В случая, извлечените се от тях данни безспорно установяват, че при предприемане на маневра за завой наляво водачът на л. а. „ОА“, с рег. № ***** не е изчакал преминаването на движещия се насреща л. а. „ТА“, с рег. № *****, който за да избегне удара между двата автомобила се е отклонил вдясно и се е ударил в крайпътно ограничително колче. От една страна в този смисъл са най-напред показанията на свидетелката Ц. Б., която заявява, че при извършване на маневра за завой наляво е навлязла в кръстовището, но срещу нея е навлязъл друг автомобил, който за да избегне удара между тях, е отклонил траекторията си на движение надясно и се е ударил в крайпътен обект, вследствие на което са му причинени материални вреди. От друга страна по идентичен начин механизма на настъпване на процесното ПТП описва и свидетелят И. К., който

заявява, че пътят му е бил пресечен от другия автомобил, който е навлязъл в кръстовището за извършване на завой наляво, като за да избегне удар между тях е трябвало да предприеме маневра за заобикаляне вдясно, при което се е ударил в крайпътно колче, вследствие на което на управлявания от него автомобил са причинени материални вреди. Изрично свидетелят заявява, че по това време кръстовището е било натоварено, поради което в лявата лента за движение е имало спрели коли, без обаче да си спомня за наличието на автобус пред него или до него. В случая, анализирайки така обсъдените свидетелски показания, съдът намира, че същите установяват поведението на водача на л. а. „ОА“, с рег. № ***** именно по начина, отразен в схемата към двустранния протокол за ПТП от 30.12.2019 г. и уведомлението за щета до застрахователя-ищец от 02.01.2020 г., в което свидетелят К. също е потвърдил, че водачът на другия автомобил му е отнел предимство. При така установения механизъм е изготвено и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, според което отразените в описа на застрахователя – ищец щети в долната част на предната броня на л. а. „ТА“, с рег. № *****, а именно: спойлер, лайсна и капак теглич, са в овална специфична форма, поради което могат да бъдат получени при съприкосновение с крайпътно ограждение (ограничително колче), като този свой извод експертът е потвърдил и при разпита си е откритото съдебно заседание на 07.07.2022 г., в което изрично е заявил, че макар да не е имало директно съприкосновение между двата автомобила, уврежданията по застрахования при ищеца такъв могат да бъдат получени по описания от двамата свидетели механизъм на реализиране на процесното ПТП от 30.12.2019 г. Съдът намира, че последното е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил – Ц. Б., като за да достигне до този извод от една страна взима предвид собствените й показания, според които макар да се е движила бавно, тя е навлязла в кръстовището, за да завие наляво, след което е възприела пред себе си движещия се срещу нея друг автомобил, чието преминаване обаче не е изчакала. От друга страна в тази насока са и показанията на свидетеля К., който с категоричност заявява, че пътят му на движение е бил пресечен от изчакващия за завой наляво друг автомобил, поради което се е наложило да се отклони вдясно, за да избегне удар с него. Нещо повече, констатацията на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза също е била, че техническа причина за настъпване на процесното ПТП е именно поведението на водача на л. а. „ОА“, с рег. № *****, който е предприел маневра за завой наляво, без да изчака преминаването на насрещно движещия се друг автомобил. Така установеното поведение на водача Ц. Б. несъмнено представлява нарушение на чл. 37, ал. 1, изр. 1 ЗДвП, тъй като при завиване наляво в друг път не е пропуснала насрещно движещото се друго превозно средство, управлявано от водача И. К.. В случая, този извод на съда не се разколебава от разказаното от свидетелката Б. относно наличието на завиващ наляво автобус на градския транспорт, който е ограничил видимостта й към идващите насреща автомобили. От една страна това е така, тъй като по делото не се установява категорично, че действително такъв вид превозно средство е било част от трафика на мястото на настъпване на процесното ПТП, доколкото в тази част разказаното от нея не се подкрепя от останалия събран доказателствен материал. От друга страна, в показанията си свидетелят К. поддържа точно обратното, отричайки в лявата лента по посока на движение на управлявания от него автомобил да е имало автобус, който да завива наляво, а само леки коли. Ето защо, съдът приема, че при наличието на противоречие в показанията на двамата свидетели по отношение на така посоченото обстоятелство, не би могло да се приеме категорично, че на процесното кръстовище действително е имало препятствие, което изцяло да е ограничавало видимостта на водача на л. а. „ОА“, с рег. № *****, а именно: автобус на градския транспорт. Нещо повече, дори да се приеме, че това е било така, заключението по съдебно-автотехническата експертиза е достигнало до категоричен извод, че във всички случаи водачът Ц. Б. е имала възможност да предотврати настъпването на процесното ПТП ако е изчакала преминаването на движещия се насреща автомобил през кръстовището и едва след

това е извършила своята маневра за завой наляво. Съдът намира, че не се установява с поведението си водачът на застрахования при ищеца автомобил – И. К. също да е допринесъл за настъпване на процесното ПТП, допускайки превишение на скоростта си на движение или неоправдано завиване надясно с цел да избегне настъпването на удар между двата автомобила. В случая, по делото няма данни същият да се е движил с несъобразена с условията на пътя скорост, или с установената в чл. 21, ал. 1 ЗДвП такава в рамките на населено място – от 50 км. ч., още повече, че в показанията си изрично свидетелят заявява, че е карал с около 30-40 км. ч., като в тази част разказаното от него не се опровергава от други доказателства по делото. Нещо повече, липсата на данни по делото относно разстоянието между двете превозни средства в момента на възникване на опасността, е обусловило невъзможността на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза да направи извод съществувала ли е техническа възможност за водача на л. а. „ТА“, с рег. № 3893 ВВ да предотврати настъпването на процесното ПТП чрез аварийно задействане на спирачната система от негова страна, без да се отклони от посоката си на движение. В допълнение следва да се отбележи, че от страна на ответника не са ангажирани доказателства и дали към момента на възприемане на другия автомобил водачът И. К. се е намирал в опасната си зона за спиране, за да се приеме, че същият е допуснал твърдяното от него нарушение на чл. 20 ЗДвП.

Съобразно установената практика по доказателствената тежест на възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице /Решение № 27 от 15.04.2015 г. по т. д. № 457/2014 г на ВКС, II ТО; Решение № 205 от 30.03.2015 г. по т. д. № 2976/2013 г. на ВКС, II ТО и др./ съдът намира, че ответникът не е опровергал така приетия за установен по-горе механизъм на настъпване на процесното ПТП от 30.12.2019 г., а той изключва участието на поведението на водача И. К. в причиняването на удара. Предвид изложеното и при съвкупна преценка на обсъдените по-горе писмени и гласни доказателства, както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът прие, че процесното ПТП е настъпило изключително и само поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, от което са причинени отразените в описа на застрахователя – ищец вреди. Вината се предполага – арг. чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като тази презумпция не бе опровергана в настоящото производство чрез обратно доказване от ответника.

Действително, по делото не се установява между двата автомобила да е настъпило непосредствено съприкосновение, но доколкото първопричина за предприетата от страна на водача И. К. маневра за отклонение надясно и последвалия вследствие на нея удар в крайпътно ограничително колче представлява именно поведението на водача на л. а. „ОА“, с рег. № *****, то следва да се приеме, че причинната връзка между него и настъпилите вреди не е прекъсната, поради което е налице. От една страна това е така, тъй като в случай, че не беше допуснала нарушение на чл. 37, ал. 1, изр. 1 ЗДвП, пропускайки насрещно движещия се друг автомобил, водачът Ц. Б. не би създавала предпоставки за настъпване на съприкосновение с движещия се срещу нея л. а. „ТА“, с рег. № *****, в който случай няма основание да се счита, че водачът на последния би предприел отклонение от траекторията си на движение вдясно, както е сторил той в настоящия случай. От друга страна, изрично както в самото заключение, така и при изслушването си в откритото съдебно заседание на 07.07.2022 г., вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза заявява, че с оглед формата им уврежданията по застрахования при ищеца автомобил могат да бъдат получени при съприкосновение на същия с крайпътно ограждение (ограничително колче), като по делото безспорно се установява, че такова съприкосновение действително се е осъществило. Нещо повече, ответникът не твърди, а и не доказва отразените в описа на застрахователя ищец вреди да са настъпили при различни обстоятелства и по различно време, а не при реализиране именно на процесното ПТП от 30.12.2019 г. В допълнение следва да се отбележи, че по делото няма данни причината за настъпване на същото да се дължи на

проявила се техническа неизправност на л. а. „ТА“, с рег. № *****, поради което възражението на ответника в този смисъл е неоснователно.

На следващо място изложените от него твърдения за допуснати нарушения на Наредба № Из-41/27.09.2021 г. при съставяне на протокола за ПТП от 30.12.2019 г. са неотнормирани, тъй като възникването в полза на застрахователя по застраховка „Каско на МПС“ на регресни права спрямо застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на делинквентата е обусловено от факта на плащане на застрахователното обезщетение, а не от спазването на процедурата, уредена в тази Наредба, още повече, че съдът изследва удостоверените в протокола обстоятелства във връзка с останалия събран и анализиран по-горе доказателствен материал по делото.

Между страните не се спори, че ищецът ЗАД „АБ“ АД е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 3 113,15 лв. в полза на извършиИ. ремонта сервиз – „ТМ А“ ЕООД, за което свидетелства и представеното платежно нареждане от 20.07.2020 г. и справка към него /л. 22-23 от делото/.

Следователно, налице е основание за възникване на регресно вземане. За отговор на въпроса в какъв размер е възникнало то, съдът съобразява съдебната практика, постановена от ВКС при действието на отменения КЗ, но актуална и при действащия такъв, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО).

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза необходимата стойност за възстановяване на щетите по л. а. „ТА“, с рег. № *****, изчислена на база на средни пазарни цени към датата на ПТП-то, възлиза на 2 281,63 лв. Вещото лице подробно е описало кои са констатираните щети на МПС-то, като е посочило, че всички те се намират в причинна връзка с процесното ПТП предвид установения в хода на процеса и възприет от съда механизъм на настъпването му, а именно: при отклонение на л. а. „ТА“, с рег. № ***** и удар в ограничително колче. Експертът е констатирал, че към релевантния момент увреденият автомобил е бил на 3 години, 10 месеца и 1 ден, считано от датата на първоначалната му регистрация – 29.02.2016 г., поради което отремонтирането му е извършено в официален/оторизиран сервиз на марката. Нещо повече, по делото не се спори, че това е било така, още повече, че този факт се потвърждава и от данните, отразени в постъпилото уведомително писмо от „ТМ А“ ЕООД /л. 139 от делото/, в което се посочва, че към датата на настъпване на процесното ПТП – 30.12.2019 г. застрахованият при ищеца автомобил е бил с валидна удължена гаранция. Касае се за документ, който изхожда от трето незаинтересовано от изхода на спора лице, като удостоверените в него обстоятелства не са оспорени от ответника в откритото съдебно заседание на 03.11.2022 г., в което същият е бил докладван, поради което съдът приема, че същият е годен да установи фактите, обуславящи гаранционната поддръжка на увредения автомобил. Ето защо, съдът приема, че действителната стойност за възстановяване на щетите по л. а. „ТА“, с рег. № ***** съответства на тази, посочена в представената по делото фактура № 0007053106/17.07.2020 г. на стойност от 3 113,15 лв. На основание чл. 411, ал. 1, изр. 1 КЗ ищецът има право да получи и направените обичайни разходи във връзка с щетата. Съдът приема, че сумата от 15 лв. съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411, ал. 1 КЗ, поради което същата следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума. Така общият размер на дълга възлиза на 3 128,15 лв., колкото е и заявеният

от ищеца размер, поради което предявеният главен иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 15.12.2021 г. до окончателното плащане.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За възникване на акцесорното вземане за лихва за забава е необходимо да се установи от ищеца наличието на следните материални предпоставки: 1. главен дълг; 2. изпадане на ответника в забава; 3. размера на обезщетението за забава.

В случая, при установяване съществуването на главното вземане в размер на 3 128,15 лв., предмет на делото, за ЗАД „АБ“ АД е възникнало и акцесорното такова, изразяващо се в парично обезщетение на причинените му вреди от неизпълнение от ответника в темпорално отношение на неговото задължение за заплащане на процесното регресно парично задължение. Съгласно чл. 412, ал. 3 КЗ обезщетението по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се определя и изплаща от застрахователя в 30-дневен срок, след като застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на застрахованото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на лицето, което виновно е причинило вредата на застрахованото имущество, е предявило претенцията си срещу този застраховател, като е приложил преписката с доказателствата, с които разполага. В случая, по делото не са ангажирани доказателства считано от кога ищецът е поканил ответника да извърши плащане на претенцията му по процесната щета № 0300/20/727/500021, но видно от представеното писмо от 03.09.2020 г. /л. 24 от делото/ от страна на ЗАД „ДБЖИ“ АД е поставен отказ, което означава, че това е най-ранният момент, от който дружеството е изпаднало в забава. Определен от съда по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен калкулатор, размерът на мораторната лихва, начислена за периода от 04.09.2020 г. до 30.11.2021 г., възлиза на сумата от 393,66 лв., колкото е и заявеният от ищеца размер, поради което предявеният акцесорен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД също се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По отговорността за разноските:

При този изход на спора – цялостна основателност на предявените искове, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 1 229,87 лв., от които: 140,87 лв. – платена държавна такса, 150 лв. – депозит за САТЕ, 30 лв. – депозит за свидетел, 10 лв. – платена държавна такса за издаване на 2 броя СУ и 899 лв. с ДДС – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представените фактура № 407/02.12.2021 г. и банково бордеро от 10.12.2021 г. /л. 146-148 от делото/. Релевираното от процесуалния представител на ответника в хода на устните състезания по делото възражение за недължимост на адвокатското възнаграждение ведно с начислено върху него ДДС е неоснователно, тъй като от представената фактура № 407/02.12.2021 г. се установява, че Адвокатско дружество „В. и Бачева“ притежава идентификационен номер за целите на ДДС, а именно: № BG177327300, което съдът приема за достатъчно доказателство относно регистрацията му в регистъра по чл. 94 ЗДДС. С оглед изхода на спора, сторените от ответника разноски следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ДБЖИ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Д***“, бул. „Г. М. Д***“ № 1 да заплати на ЗАД „АБ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „С****“ № 16, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ,

сумата от **3 128,15 лв.**, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ за причинени вреди на л. а. „ТА“, с рег. № *****, вследствие на ПТП от 30.12.2019 г., в т. ч. и сторени ликвидационни разноси за определяне на обезщетението в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 15.12.2021 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **393,66 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 04.09.2020 г. до 30.11.2021 г.

ОСЪЖДА ЗАД „ДБЖИ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Д***“, бул. „Г. М. Д***“ № 1 да заплати на ЗАД „АБ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „С****“ № 16, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **1 229,87 лв.**, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____